

Ivory celé dračí hry sledovala stejně jako ostatní její družky s velkou pozorností a těšila se úspěchům svého vyvoleného Mefista. Dračí mládenci se předváděli ve velkém, ale její pohled patřil jedinému. A patřil mu i teď, když se schylovalo k hostině.

Ivory stála na straně, kde se shromáždily všechny samice. Po jejich levé straně se nacházela obrovská hromada různého ovoce, které samičky během včerejšího dne sesbíraly. I to bylo součástí dračí tradice.

Nasládlé ovoce, které příjemně vonělo, už začínalo hnít a hejna much si sedala na tuto rozkládající se hmotu. Naštěstí se však ještě nedostalo do takového stádia rozkladu, aby nebylo požitelné.

Podle tradice, která teď probíhala, samice, které přijaly dar svého milovaného, mu na oplátku musely dát plody své lásky. A tím byly myšleny opravdové plody.

Ivory, před kterou ležel jeden statný jelen ulovený Mefistem, se s ostatními samicemi, které se rozhodly pro některého ze samců, otočila a přistoupila k hromadě plodů. Sklonila tlamu a přičichla k nim. Omamná vůně jí naplnila nozdry a začala slinit. Ona ani jiná z dračích slečen už týden nic nepozřela a k tomu úroda ovoce tento rok byla výtečná.

Bílá samice zabořila tlamu do kupky žrádla a nabrala ji plnou ovoce. Opojná chuť ji nutila polknout a jíst dál, ale nechtěla porušit tradice.

Místo, aby tedy ovoce snědla, otočila se k samcům, kteří čekali na druhé straně jeskyně na jejich rozhodnutí. Samice tím, že vyvolenému přinesou tohle ovoce, mu dají najevo, že si jej vyvolily a zítřejšího dne s ním podniknou svatební let.

Ivory tedy vykročila společně s ostatními, které se rozhodly přijmout dračí pány za své druhy. Společně s ní ještě kráčela Zibra a Mikel. Žádná jiná samice se ještě neodhodlala k tomu, aby přijala dar samců. Ne, že by všechny dračice měly štěstí a vůbec jim byl dán dar v podobě kořisti. Wolfie, jako jedna ze samic, nic nedostala, což Ivory velice překvapilo. O tom, že Night Breeze o ni bojoval s Bluepeacem, se všeobecně vědělo a přesto ve chvíli, kdy se v hníždě zjevila Amber, Night jako očarován se o Wolfie nezajímal.

Ivory doufala, že se Wolfie odhodlá a bude o Nighta bojovat. Stejně jako třeba Mefisto si myslela, že by to byl velice krásný pár, ale zdálo se, že mladá fakra se raději zaměřila na své kresby a učení mladého Silithorna dračím tradicím.

Ivory raději o takových věcech nepřemýšlela často. Celkově jí dělalo problémy přemýšlet. Jakožto kříženec ledového a ohnivého draka nepatřila ani k jednomu rodu a oproti jiným ze svého rodu se někdy dostávala do stavů, ve kterých ji až moc ovládaly emoce. Šílené emoce. A přesto, že o tom Mefisto věděl, stejně si ji vybral. Vybral si ji už ve Velkém hníždě. Byla to láska na první pohled, ale trvalo dlouho, než se Mefisto vyjádřil. Velice dlouho.

Ivory se zaleskla v oku slza a Mefisto si jí jistě všiml, protože výraz jeho tváře zjhl v ten nejroztomilejší, co Ivory kdy viděla. Málem spolkla sousta, která mu nesla, jak byla dojatá. Cítila i na tu dálku jeho lásku a ta vzdálenost se mezi nimi snižovala krok za krokem.

Konečně stanula před ním. Rozevřela čelisti a vyplivla mu k nohám ovocnou hmotu. Mefisto se jí chvíli díval do očí, když znovu zvedla hlavu, a pak se sklonil, aby pozřel její dar.

Dračí samec, který se také znovu napřímil, svou družku oblízl a Ivory se usmívala. Opětovala mu oblíznutí a přivinula se k němu. Podobné scény se odehrávaly i u Mikel a Zibry. Samice, které ještě nepřijaly maso svého druha, tyto tři dvojice sledovaly s nejistotou. Obzvláště nejistá se zdála Celena. Ivory si pamatovala, že před hrami Slunovratu prohlašovala, že nepřijme Fernerova jelena. Jenže, co se stalo nečekaného bylo, že i Valkas, ledový princ, jí přinesl kořist a Celena se zdála být touto jeho náklonností značně vykolejena. Ivory však Valkasovi přála, aby ji rozházel. Tušila, že ten ledový drak jí takto nechce ukázat náklonnost, jako spíše si z ní udělat srandu. Ledoví draci měli často poněkud jiný smysl pro humor než ohniví nebo v tomto případě bleskoví.

“Lásko, děje se něco?” Mefisto se od Ivory odtrhl a hleděl jí do očí. “Zdáš se mi nějaká mimo.”

Ivory zakroutila hlavou, aby jej uklidnila. “To nic není, drahý. Jen jsem uvažovala nad tím, které družky se ještě k nám rozhodnutým připojí.”

Ivory tak nějak tušila, že už žádná ze samic nedorazí. Ellena byla vykázána, Celena se nechtěla vázat. Wolfie nebyla přizvána a Amber, jež dostala kořist od většiny z draků, se jistě nepřidá k zadaným. Jakožto popravčí, jenž přišel z Velkého hnízda, se jistě nechtěla vázat nějakým závazkem na tomto Jižním hnízdě.

Jedinou neznámou zde byla už jen Merin. Stříbrná dračice stála před tím největším z jelenů, které samci tento rok ulovili. Ravier, jenž s ním zápolil a naháněl jej nejdéle ze všech, jí jej předal s hrdostí vypravěči danou. Jenže Merin měla v tu chvíli v hlavě jen Jabelovo zdraví. Ivory litovala Raviera a Merin. Ravier byl mnohem lepší partie než Jabel. Ravier byl nižší šlechtic, Jabel pouze běžný drak. Navíc vypravěč měl v hnízdě důležitou roli a jako statný zdravý samec jí mohl zajistit zdravé potomky, pokud se tak dalo říkat drakům jako je Ivory. Protože stále by to bylo křížení druhů.

“Bude se muset sama rozhodnout, po čem touží.” Mefisto, který teď hleděl stejným směrem jako Ivory, se neusmíval, když to říkal. “Jejich trojúhelník je problém. Ani jeden z draků nebude pro hnízdo dostatečně použitelný, dokud se ta ledová dámička nerozhodne.”

Ivory přikývla. “Měli bychom jít žrát,” pronesla ledabyle a vydala se k hromadě masa, která se kupila v nejzazším koutě Velké síně. To byla hostina pro páry nebo draky, kteří se rozhodli nepřinést ani jedno zvíře pro svou dračici. Popravdě byla hanba, když nic neulovili,

ale Lifiovi, draku, který putoval až se severu a přiletěl se Zibrou, to očividně starosti nedělalo. Už se zde ládoval a značně neochotně uvolnil párům také místo pro žranici.

Během chvíle se k nim začali přidávat i draci jako Belsevan a Silithorn. Tito draci tak nějak neočekávali, že si je samice vybere nebo se ani her neúčastnili pro své mládí. Ale hostinu si ujít nenechají. Každý drak se chce nažrat, když má čeho.

Belsevan stál v koutku a žral velkou kýtu z nějakého chutného kance. Opatrně trhal maso z kostí a pochutnával si na jeho bohaté chuti. Silithorn se k němu přitočil s tlamou plnou šlach a huhlal.

“Pfs si nešekal?”

Belsevan malého dráčka napomenul, aby nemluvil s plnou pusou a odpověděl, protože pochopil jeho otázku.

“Protože mě by si žádná dračice nevybrala. Víím to jistě, a tak jsem jen předhodil svého jelena před některou ze samic, aby se neřeklo, a nečekal jsem na nějakou odpověď. Ovoce opravdu žrát nepotřebuji. Nejsem navíc typ, co by se vázal.”

“Proč jsi se tedy vůbec účastnil her, když jsi vlastně vůbec nechtěl žádnou ze samic?” mladý dráček se opravdu podivil.

“Je to jednoduché, můj malý příteli. Pokud bych se neúčastnil, neměl bych nárok se tu dneska nažrat a navíc by to ti, co se opravdu pro některou snažili, měli moc jednoduché.”

“Tomu nerozumím.” Mládě se poškrábalo v tlamě, protože mu tam mezi zuby uvízl kus šlachy.

“Je to prosté. Pokud by neměli schopného protivníka proti sobě, tak jak by mohli ukázat, že opravdu stojí za pozornost samice? Tím, že jim budu čelit, jim vlastně pomáhám, aby se předvedli.”

“Tomu už trochu rozumím,” Silithorn přitakal. “Prostě je máš rád a záleží ti na tom, aby si našli vhodné partnerky.”

Belsevan se svalil na zem a smál se až se za břicho popadal. “Tak teď jsi mě dostal.”

“Proč?”

Belsevan se k němu naklonil a pošeptal mu.

“No, protože mám fakt hlad, že jsem týden nežral, tak mě jde spíše o to se pořádně nažrat, než abych se bratříčkoval. To je celé.”

“To tu není ani jeden drak, kterého máš rád, Belsevane?”

Mohutný samec se nad otázkou mláděte pozastavil.

“Nemohu říct, že bych zde v hnízdě měl přímo přátele, ale třeba Celena je velice příjemným společníkem k hlídkovým letům.”

“Proč jsi se tedy o ni neucházel?”

Belsevana začínaly neustálé dorazy mladého Silithorna už unavovat.

“Protože není můj typ. Já svou vysněnou dračici mám, ale tady v hnízdě fakt není.”

“A kde je?”

“Dost bylo otázek, malý. Žer nebo ti to všechno sežerou ostatní.”

“Já už nemám hlad,” Silithorn si na to říhl a odklusal k novopečeným dračím párům, aby i je zasypal horou otázek. Belsevan si povzdechl a dál obíral divočáka.

Koutkem oka sledoval všechny páry, které se během svatební hostiny utvořily. Mefisto a Ivory ze všech nejvíce vypadali jako pár. Přesněji, Mefisto se nezapřel. Vyšší šlechta vždy tak nějak vynikala nad ostatními draky a pohled nižších rodů se k nim stácel. Podřízenost, kterou tak nižší prokazovali, byla přirozenou součástí dračího života. Jinak to ale bylo u tmavě modrého Belsevana. On totiž nepatřil k drakům, kteří žili a narodili se ve velkém hnízdě. Belsevan byl cizák, jak se jim často říkalo. Narodil se v západních končinách. Na velké shromáždění dorazil, dá se říct, náhodou, když vyřizoval jistou záležitost pro svého mentora. A teď zkysnul tady.

Belsevan se rozhodl, že pomalu opustí zdejší dračí skupinku. Nažraný byl k prasknutí, protože na svatební hostině se na ničem nešetřilo, a tak usoudil, že je nejlepší čas zalehnout, aby zítra, až půjde zpívat, byl plný síly. Ještě jej čekalo mnoho příkoří souvisejících s pářením. Popravdě doufal, že se mu zítra podaří nějak vytratit, ale jak znal Zibru, ač ta bude mít svatební let, tak se určitě dračí vůdkyně postará, aby se musel zúčastnit.

Ted' ale mohl odejít a nikoho tím nepohoršit.

Belsevan zamířil tedy k jednomu z velkých východů, kterým dokázal projít i drak jeho mohutnosti, a vypravil se do komnat branců. *Jistě tam bude už Lifius*, Belsevan si pomyslel a zpomalil krok. Osamotě s tím podivným drakem se mu zrovna být nechtělo. Nebyl stejný jako ostatní branci. Vždy, když se díval jeho směrem, se tak nějak podivně usmál a Belsevana z toho mrazilo, jako by ho ovanul ledový drak.

Nakonec tedy zastavil své kroky úplně a poslouchal kapání vody ze stropu. V dálce za ním se ozývaly veselé slavící hlasy dračí letky. Náhle ale jeho uši zaslechly něco jiného, zlověstnějšího. Tiché kroky, které se kradly temnotou někam hlouběji do podzemí.

Belsevan stál na místě a uvažoval, co by měl dělat. Něco se mu na tom nezdálo. Všichni draci přece byli na hostině, tak kdo se to tu takhle pozdě v noci plížil? Ellena a Jabel měli domácí vězení, takže ti to jistě nebyli. Lifius už byl v pelechu, tím si byl také Belsevan jistý. Tak kdo tedy?

Belsevan se vydal po zvuku kroků. Kradl se i se svou mohutností jako myš a nevydal ani hlásku. Dokonce se mu dařilo nedělat hluk více, než tomu, koho pronásledoval.

Nakonec konečně dorazil k rohu, odkud se nesl šepot nějakých hlasů. Belsevan se zastavil a zaposlouchal se. Ihned poznal, o koho se jedná.

“Vážně se musíme scházet zrovna dnes? Nahoře je hromada žrádla a já bych se fakt nažral.”

“Neremcej,” Strasz opomenul Grina. “Nebudeme se účastnit té frašky, co ‘Vůdkyně’ Zibřička uspořádala.”

“Jenže mohli bychom mít problémy, že tam nejsme,” konstatoval Grin s nepředstíranou nadějí, že se jeho šéf Strasz rozhodne vrátit nahoru.

“Na tom nesejde. Hlavně musíme připravit všechno potřebné pro příštích pár dní.”

“Mě se ale už nechce nic hledat,” zakňučel menší drak.

Bílý drak udeřil po hlavě toho stříbrného, nebo se to aspoň podle zaskučení a rány Belsevanovi zdálo.

“Tvoje odpírání je marné, Grine. Jsi jen dračí služebník! Přísahal jsi, že mi pomůžeš s pomstou a trvám na tom, že své slovo dodržíš! Nebo tě budu muset...” Belsevan neslyšel, co Straz Grinovi řekl, protože začal více šeptat než doposud.

Tmavě modrý branec měl zlé tušení, že se zde chystá něco zlého, a tak se rozhodl rychle zmizet, aby nebyl zpozorován. Naneštěstí k tomu ale neměl příležitost. Přímo proti němu se vyřítila zpoza rohu bílá šmouha a vrazila do něj plnou silou. Belsevan zavravoral a upadl. Následný stisk čelistí mu sevřel hrdlo. Belsevan lapal po dechu.

“Přísahěj, že nic neřekneš a pustím tě.” Skrz zuby Straz supěl a tmavě modrý drak se nemohl bránit. Grin mu totiž stiskl zadní nohy svou vahou a Belsevan tak byl odkázán jen na milost dračích spiklenců.

“Dobře, přísahám, že nic neřeknu,” Belsevan sípal a kyslík mu rychle docházel. “Přísahám na svá křídla.”

Pak sevření povolilo stejně rychle jako se objevilo a bílý drak se stříbrným zmizeli v hlubinách chodeb. Belsevan neměl potuchy, jak na něj přišli, ale uvědomoval si jediné. Kdyby nepřísahal, už by zde ležel mrtvý. Celý roztřesený se tedy vydal do ložnice branců. Tohle bude muset ještě dlouho vstřebávat.

Wolfie skřípala zuby, když tu bezocasou a bezpátevní ještěrku sledovala. Amber si čistila drápy a vůbec se nezajímala o Nighta, který s neskrývanou a upřímnou nadějí sledoval červenočernou dračici, jenž jej očarovala. Wolfie to z nějakého důvodu neskonale švalo. Neměla sice Nighta ráda, jak si původně on přál, ale ve chvíli, kdy se jí přestal dvořit,

se jí zdálo, že ten rudý dráček se jí oddaluje, a ona jej pořád brala za velice dobrého přítele. Jenže tahle paryba z velkého hnízda šlapala po jeho citech.

Wolfie jako fakra se původně nechtěla do slavností slunovratu nějak moc míchat, ale teď, když viděla, jak se Amber chová, rozhodla se zasáhnout. Vyrázila přímo k ní.

Amber vzhlédla, sotva k ní Wolfie dorazila. Protože se bílá dračice neusmívala, Amber cítila z Wolfie nepřátelství. Už od začátku mezi nimi panovala nevraživost a mohl za to právě Night, její oblíbená hračka. Wolfie, jak se zdálo, byla na Nighta fixovaná či co, ale přitom mu nikdy nedala. Amber se Nighta ptala, jak to mezi nimi je a s jeho odpovědí nebyla spokojená. Prý jen "kamarádka", to tak. Ale očividně pro něj Amber znamenala víc, než ta přitroublá a nešikovná fakra. Kolikrát během posledního týdne ten její záček Silithorn málem přišel o život? Pětkrát nebo šestkrát? Ač pravda, nejspíše za to mohl sám, protože byl ještě větší smolař než Wolfie.

"Přeješ si něco?" Amber se líně usmála. "Pokud mě chceš otravovat nějakou hloupostí, tak se tady nezdržuj a vypadni. Myslím si, že od tebe stejně bude žvást cokoli vyloudíš z té tvé roztomilé tlamičky."

Wolfie se několikrát nadechla, aby se zklidnila. "Tvoje urážky, Amber, přeju s klidem, když je směruješ na mě, ale ráda bych ti připomněla, kde jsme a co se od tebe očekává."

"Co se ode mě očekává?" dračí věštkyně se poškrábala drápem mezi zuby a dávala tak najevo, že jí je všechno, co Wolfie říká, ukradené.

"Ano, co se od tebe očekává. Dostala jsi snad dneska jednoho velice chutného jelena, ne? A myslím si, že ten, kdo jej donesl, by si měl zasloužit jasnou odpověď, ne?" Wolfie se dál pokoušela tvářit klidně, ale vnitřně už vřela tak, že se divila, že jí pára nevystupuje z uší.

"Och, ty myslíš Nightovu dnešní kořist? Ta rozhodně stála za někoho jako jsi ty, ale abych si ho vybrala já, tak na to je jeden jelen málo," ušklíbla se Amber a pronesla to tak, že jen Wolfie mohla slyšet, co řekla. Dokonce se k ní ještě více přiklonila a zašeptala jí do ucha. "Pokud chceš, tak ti toho jelena nechám, nikomu neřeknu, že jsi ho sežrala nakonec ty."

Wolfie skřípala zuby, a když Amber viděla oheň v očích menší dračice, stáhla se rychle pryč.

"Snad jsem tě nějak nenaštvala?" pravila Amber s předstíranou omluvou v hlase.

Wolfie koutkem oka pohlédla na Nighta, který klidně vyčkával a sledoval Amber, zda se konečně rozhoupe a donese mu ovoce. Věděla, že uvnitř něj ho musí šírat strach, nejistota a hanba, že nedokázal svou dračici, kterou byl posedlý, přesvědčit, aby si jej vybrala za partnera na život a na smrt.

“On kvůli tobě trpí, Amber, nebo to nevidíš? To jsi ve své povýšenosti tak slepá?!” Wolfie k ní znova stočila zrak a bedlivě ji pozorovala. V očích malé kreslířky věštkyně viděla obavy, obavy, které ji vytáčely. Night byl totiž jen její, ona měla právo na tuhle hračku. Proč by nějaká nepotřebná fakra měla strach o její hračku?

“Do toho ti, Wolfie, nic není. To je jen mezi mnou a Nightem. Ty o tom nemáš právo ani uvažovat, natož mě tu osočovat z toho, že ho trápím.”

“Co pro tebe, Amber, Night znamená? Nechápu to.” Wolfie očividně svůj nos dál strkala do jejího soukromí a Amber to dráždilo k nepřičetnosti. Stejně jako Wolfie ale stále zachovávala svou tvář.

“On je Můj, Wolfie. Pamatuj si to. Měla jsi šanci si ho přivlastnit, ale je možná dobře, že jsi jí nevyužila. Stejně by nakonec šel za mnou.”

“Copak jej nemiluješ?” Wolfie udělala krok k ní a Amber měla chuť se stáhnout. Malá dračice jí byla nepříjemnější a nepříjemnější. Její upřímný a starostlivý zájem o Nighta Amber děsil.

“Každý drak miluje svoji hračku,” pronesla bezmyšlenkovitě Amber a vyhýbala se pohledem tomu Wolfinému.

“Co jsi to řekla?” pronesla náhle kreslířka chladně. Amber začínala cítit ve vzduchu problémy, a tak se raději znova zaměřila na Wolfie. Byla si jistá, že je všichni okolo sledují.

“Nemyslela jsem to tak,” pronesla přiškrčeně Amber a doufala, že se vyhne něčemu, o čem se jí zdálo, ač věděla, že to se nemylí. Jen jí nedošlo, že to přijde tak brzy.

“Ale myslela,” vyštěkla Wolfie a skočila po mnohem větší dračici. Amber vypískla a svatebním sálem se ozval převážně povzbuzující řev. Draci s pobavením sledovali, jak se souboj vyvine dál a i Zibra, která zaláskovaně seděla s Jireou u jídelního stolu, se přidala k povzbuzování. Vždyť o souboje mezi dračicemi o svatební hostině nebylo nikdy nouze a bez aspoň jedné to nebyla správná hostina.

Menší bílá dračice se prosmekla pod prackami Amber, která se snažila Wolfie, jenž do ní vrazila, odstrčit a zakousla se větší samičce přesně do pravého podpaží. Amber zavřeštěla, když ji ostré zuby protrhly šupiny v místě, kde byly nejslabší. Šupiny na tomto místě byly slabé kvůli tomu, aby rychle vypadávaly a nebránily draku v pohybu, kdyby více ztvrdly, jako na jiných částech těla.

Amber prosila malou dračici, aby ji pustila, ale Wolfie se jen prosmýkla pod další nepříteli přesnou ranou věštkyně a překotila ji na zem v nepříteli pohodlné poloze. Wolfie se přetočila a přitlačila Amber k zemi. I její malá váha na to stačila. Amber netušila, co pořádně dělat, nikdy nemusela přímo bojovat. Byla popravčí, nezranitelná...ale tohle nebylo velké hnízdo. Wolfie švihla ocasem a přirazila krk větší dračice tak k podlaze, že se Amber

zakuckala. Bylo jasné, že tohle byl rozhodující úder a draci se tedy už začínali slézat k zápasícím, aby je od sebe odtrhli a nepřišlo ke slovu volání hvězd.

Merin využila povyku, který zápasící samičky vyvolaly a vytratila se jedním vchodem ven z hodovní síně. Neomylně se vydala směrem k jeskyním, které byly pro tuto noc přiřazeny všem neúčastnícím se drakům. Jabel a Ellena tam byli odklizeni kvůli prohřeškům, které učinili při hrách. Merin měla o svého pomyslného druha velké starosti. Vždyť vypadal tak zbědovaně. Netušila, co se mu stalo. Zibra ji nechtěla k Jabelovi vůbec pustit a z Mefista, který oba dva provinilce doprovázel, nic nedostala, protože se plně soustředil na hostinu. Zaslechla jej ale mluvit s Fernerem o tom, že se později vrátí, aby oba dva pohlídal. Merin měla teď jedinečnou příležitost se k nim vypravit a zjistit, co se stalo. Už dávno se rozhodla, že Ravierovu nabídku odmítne. Jabel měl plno chyb, ale to, jak se snažil, ač byl na pokraji sil, ji přesvědčilo, že jí za čekání, než se jeho duše uzdraví, stojí.

Opatrně, ve chvíli, kdy uslyšela oddechování, začala našlapovat a kradla se jako stín v temnotě k pospávajícím drakům. Strašně moc doufala, že Jabela zastihne vzhůru a bude se mu moci omluvit. Nejen za to, že jej nechala pochybovat, ale i za to, že její neuvážené užívání jejího daru mu tolik uškodí. Vždyť právě kvůli jejímu tlumení bolesti si myslel, že je na tom lépe, než se zdálo.

Merin vstoupila nenápadně do jeskynního dómu. Chtěla se hned ke svému milovanému rozeběhnout, ale to, co spatřila, jí vyrazilo dech.

Ellena se líbala s Jabelem, kterému to očividně vůbec nevadilo! Merin chtěla začít řvát na všechny strany, jaký byla blbec, že byť jen na malý moment uvěřila, že se Jabel snaží kvůli ní. To tak, Elleno, prý žes to dělala jen abys pobouřila. Beztak ses tajně s Jabelem scházela a podváděli jste mě spolu. Merin se se vzlyky otočila a začala utíkat chodbou zpět do hodovního sálu. Věděla, co musí udělat.

O chvíli později už nabírala kvašící ovoce do své tlamy a kráčela rozhodně k Ravierovi. Neuhnula ani na chvíli pohledem, když před něj položila svůj dar a necouvla, když se k ní na znamení díků přitulil. Věděla, co teď musí udělat. Jabel si zasloužil trest, a jen s pomocí Raviera ho může potrestat. Jestli Raviera milovala? Byl hodný, ale co bylo hlavnější, Jabel musí trpět, a on bude hodně trpět, až zjistí, jak se rozhodla.

Ellena spatřila jen mizící ocas, když vzhledla od Jabelových úst. Zhluboka se nadechla a chystala se zavolat, kdo že to byl, když tu se Jabel začal znova neklidně převalovat a skuhrat. Přisála se tedy znova k jeho tlamě, ač neochotně. Jedině tak totiž

dokázal proniknout do jeho snů a aspoň na chvíli jej utišit. Netušila, co jej tak poškodilo, ale jeho mysl byla potrhána. Jako by něco hodně silného zaútočilo na jeho sny. Něco tak mocného, s čím se ještě nesetkala. Neurčité obrazy se míhaly jako zběsilá bouře v hlavě malého modravého draka a odnášely jeho myšlenky někam do dále, do míst, kam ani Snová nedokázala zabloudit. Pokoušela se tedy aspoň jeho vědomí, které se ztrácelo, uchovat na jednom místě. A to se jí dařilo jen skrze fyzický kontakt, který spolu měli.

Jedné věci si ale Ellena všimla. Neustále se opakujícího jména. Jména, které znala ze starých příběhů. Adelhio, hrdiny z dávných časů, který pomáhal císaři a zemřel pro něj. Jenže proč tohle jméno způsobuje Jabelovi tolik bolesti?

O několik hodin dříve

Jabel se snažil dohnat statného jelena, který poskakoval okolo řeky, když uslyšel v hlavě to volání. Volání tak lákavé, že se zastavil ve vzduchu. Rozpínal svou mysl na všechny strany, aby lépe rozuměl slovům, která se nesla jeho vědomím. Vznášel se něco málo nad vršky stromů. Ta zvláštní snad duševní píseň se ozývala kousek od řeky, a tak se rozhodl o nenápadné přiblížení.

Několikrát máchl křídly a zbytek cesty k řece doplachtil. Tady se snesl mezi stromy a opatrně nakoukl skrz houští, které obestíralo břehy říčního toku. Chvíli nic neviděl, protože nad řekou se vznášela zvláštní voňavá mlha. Moc se mu to nezdálo a tak otevřel své zábrany, které si vytyčil v mysli, a pokusil se duší dosáhnout skrz mlhu na druhý břeh. A pak je ucítil. Desítky, ne stovky, duší lidí. A duše draků, kteří byli s lidmi! Duše, které už cítil. Jabel se vylekal a rozvřeštěl se, neboť v tu chvíli mu do mysli pronikla cizí duše. Mocná duše, kterou znal také z dřívějšíka. Ten, jenž s ním ještě před nedávnem sdílel duši, Bakur, jej pojmenoval Adelhio, ale Jabel jej znal pod jiným jménem. Klerik.

“Ale kohopak to tu máme? Věděl jsem, že přicházíš, Jednoočko,” ozývalo se v dračí mozkovně hromovým hlasem, který mohl slyšet jen on. “Tušil jsem, že se ukážeš. A byl jsem taky na to připravený.” Jabelovým tělem prostupovalo celé Klerikovo bytí. “Jsme totiž propojeni.”

Jabel vůbec netušil, jakým způsobem byl s tou nedračí a nelidskou zrůdou spojen, ale cítil, jak Klerik začíná ovládat jeho tělo. Plíce draka přestávaly pracovat. Rány, které kdy měl, se mu v těle otevíraly. Jabel umíral a nemohl s tím nic dělat. Nebo ano?

Stejně jako když se několikrát pokoušel bojovat s Bakurem, aby mu nelezl do vědomí, sebral zbytky svých sil a zaměřil je na obranu před tím duševním agresorem. Klerikův postup začal zpomalovat a Jabel znovu začal dýchat. Vymanil se téměř z Klerikova

vězení a vrávoravě se vznesl do vzduchu. Otočil se k odletu a co nejrychleji, co mu síly stačili, se vydal varovat své druhy. Jenže varování nikdy neměl předat.

Klerik se posadil udýchaně na pařez, který zůstal po vzrostlém stromě vedle řeky. Před pár dny jej pokáceli jeho lidé, aby z něj udělali klece, magické klece, které udrží i draky. Pokáceli takto mnoho stromů. Co je ale pár stromů oproti triumfu, který měl brzy přijít. Na to, že se ten drak ukáže, byl připraven. Tušil to od chvíle, kdy se jejich duše na malý moment propojily v momentu, kdy mu v ruku bouchla ta zatrolená puška. Od toho okamžiku měl s tím drakem pouto a tak nějak ho znal. Naštěstí si očividně drak neuvědomoval, že to pouto je oboustranné. To byla Klerikova výhoda. Když se Jabel ukázal, totiž neusiloval o jeho život, jak si měl Jabel myslet, ale jen o přístup k jeho paměti. Klerik si nemohl dovolit, aby nějaký drak během her Slunovratu zemřel. Hry by se pak mohly zastavit a to si on ani jeho zaměstnavatel nepřál. A tak mu podsunul do mysli virus, jenž mění dračí myšlení. Až Jabel dorazí k jejich vůdci, bude zcela vyřízen a nebude si toto setkání pamatovat. Jedině v hluboké mysli se ponesou stopy jejich setkání. Jenže kdo by je našel, když ho nenapadne je hledat? Jabel s největší pravděpodobností zemře ještě této noci, protože se mu vytratí mysl z těla. Takže to bude vypadat jako nehoda a hry se nepřerouší. Pokud přežije hostinu, bude vše v pořádku.

Klerik se rozesmál. Vše šlo podle jeho plánu. Už zítra při svatebním letu mu do rukou padne celá Jižní letka. Opět.